

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie F. S. i J. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych

jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 stycznia 2018 r. wnioskodawca M. K. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Powyższych wymagań nie spełnił skarżący w odniesieniu do istotnego zagadnienia prawnego wyrażonego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w formie pytania: czy mylne przekonanie samoistnego posiadacza nieruchomości niebędącego jej właścicielem o fakcie nabycia jej własności/współwłasności w drodze dziedziczenia ustawowego, stanowi podstawę do uznania go za posiadacza w dobrej wierze? Podnieść należy, że poprzez tak ujęte zagadnienie prawne w swej istocie skarżący podjął się niedopuszczalnej - z uwagi na art. 398³ § 3 k.p.c. - próby kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji, a którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika bowiem, że Sąd Okręgowy za uprawnione w świetle

dowodów zgromadzonych w sprawie uznał ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż C.K. i S.K. znali treść testamentu sporządzonego przez M.S. i wiedzieli, komu na skutek dziedziczenia przysługiwało prawo własności nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie. W konsekwencji posiadanie przedmiotowej nieruchomości przez te osoby zawsze miało charakter posiadania w złej wierze (s. 8, 10 i s. 13 uzasadnienia postanowienia z dnia 9 stycznia 2018 r.). Dodać należy, że podstawą oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego - z którym powiązane jest zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej - zawsze jest stan faktyczny ustalony w sprawie przez sąd drugiej instancji.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

jw